

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2 wrze śnia 2022 r.

Pozwem z dnia 23 grudnia 2019 r. A. G. domagał się zasądzenia od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 3 040,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 23 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Powód, powołując się na umowę cesji zawartą z poszkodowanym, domagał się zasądzenia od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody - pozwanego (...) S.A., odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 4 listopada 2017 r., podczas którego uszkodzeniu uległ pojazd marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...). Na wysokość dochodzonego odszkodowania składały się: kwota 2 966,30 zł z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w oraz kwota 73,80 zł z tytułu zwrotu kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu. Powód wskazał, że wysokość dochodzonego odszkodowania stanowi różnicę między kosztami najmu pojazdu zastępczego oraz kosztami parkowania uszkodzonego pojazdu powstałymi w wyniku skorzystania przez poszkodowanego z usług powoda a odszkodowaniem przyznany przez ubezpieczyciela (pozew, k. 2-5).

Nakazem zapłaty z dnia 7 września 2020 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie uwzględnił żądanie powoda (nakaz zapłaty, k. 35).

W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego dokonał weryfikacji dobowej stawki za najem pojazdu zastępczego wynikającej z faktury. W wyniku dokonanej weryfikacji przyznał odszkodowanie w wysokości 1 843 zł z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, uwzględniając średnią cenę rynkową: w okresie od 24 listopada do 27 listopada 2017 r. na poziomie 152 zł, a następnie w okresie od 28 listopada do 11 grudnia 2017 r. na poziomie 95 zł. Pozwany podniósł, że poszkodowany otrzymał od ubezpieczyciela propozycję najmu pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego (segment C) za stawkę 95 zł za dobę. Ponadto poszkodowany został poinformowany o zasadach najmu pojazdu zastępczego oraz stawkach stosowanych przez ubezpieczyciela. Pozwany podkreślił wynikający z art. 354 § 2 k.c. obowiązek współdziałania w wykonaniu zobowiązania. W ocenie pozwanego poszkodowany, nie przyjmując propozycji najmu pojazdu zastępczego od ubezpieczyciela, który miałby odbywać się na takich samych warunkach, tj. bezgotówkowa forma rozliczenia, organizacja najmu pojazdu po stronie ubezpieczyciela, brak kaucji, nie uczynił zadość obowiązkowi minimalizacji szkody (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 44-45v).

W odpowiedzi na sprzeciw powód poniósł, że o niedochowaniu obowiązku minimalizacji nie może świadczyć gotowość pozwanego do organizacji nieokreślonego pojazdu zastępczego, a kontaktowanie się w sprawie najmu pojazdu zastępczego nie powinno stanowić wyraźnej inicjatywy tylko ze strony poszkodowanego. Powód podkreślił, że poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru podmiotu, od którego wynajmie pojazd zastępczy i nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty. W ocenie powoda takie ograniczenia prawa wyboru poszkodowanego oraz jednostronne ustalanie granicy, powyżej której stawka za najem pojazdu nie mieści się w ramach minimalizacji szkody, stanowią o nadużyciu prawa podmiotowego. Powód podniósł przy tym, że pozwany nie wykazał żadnym dokumentem złożonej oferty oraz aby poszkodowana miała możliwość wyboru pojazdu zastępczego oraz negocjacji ceny. Ponadto pozwany nie wykazał, w jaki sposób kontroluje regulamin i warunki najmu pojazdów zastępczych, stan techniczny i wyposażenie pojazdów oferowanych poszkodowanym oraz dostępność pojazdów zastępczych u swoich partnerów (odpowiedź na sprzeciw – k. 68-69).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 4 listopada 2017 r. doszło do kolizji, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową, a ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej było (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. (fakty bezsporne).

W dniu 24 listopada 2017 r. poszkodowana K. K. zawarła z A. G., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...), umowę najmu pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...). Cena najmu powyższego pojazdu, należącego do segmentu D, wynosiła 230 zł netto za dobę (dowód: umowa najmu – k. 14; cennik najmu – k. 20). Umowa najmu pojazdu zastępczego została zawarta z uwagi na konieczność dokonania naprawy pojazdu, który uległ uszkodzeniu. Poszkodowana zleciła naprawę uszkodzonego pojazdu powodowi. Wynajęty pojazd był wykorzystywany w codziennych czynnościach. Poszkodowana nie posiadała innego pojazdu do używania w okresie przeprowadzania naprawy uszkodzonego pojazdu (zeznania świadka K. K. – k. 85-86). Poszkodowana korzystała z pojazdu zastępczego w okresie od 24 listopada 2017 r. do 11 grudnia 2017 r., tj. do dnia odebrania własnego pojazdu z serwisu (dowód: protokół zdawczo-odbiorczy – k. 19). Poszkodowana nie poniosła kosztów najmu pojazdu zastępczego (fakt bezsporny). W dniu 24 listopada 2017 r. - w ramach wykonaniu obowiązku zapłaty – poszkodowana zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności wynikającej ze szkody powstałej w wyniku zdarzenia z dnia 4 listopada 2017 r. (dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 15-16). W dniu 7 lutego 2017 r. powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 4 809,30 zł za najem pojazdu zastępczego oraz fakturę nr (...) na kwotę 221,40 zł za koszty przechowania uszkodzonego pojazdu na parkingu przez okres 6 dni (dowód: faktury – k. 18 i 23).

Ubezpieczyciel poinformował poszkodowaną w wiadomości e-mail o możliwości skorzystania z propozycji najmu pojazdu zastępczego organizowanego przez ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel oświadczył, że pokrywa wszystkie koszty najmu pojazdu. Ponadto wskazał, że w przypadku zainteresowania usługą konieczne jest poinformowanie o powyższym fakcie ubezpieczyciela, który skontaktuje się ze współpracującą z ubezpieczycielem wypożyczalnią pojazdów zastępczych. Ubezpieczyciel poinformował, że w przypadku skorzystania z usług podmiotu, który nie współpracuje z ubezpieczycielem, może on dokonać, zgodnie z zasadą minimalizacji szkody, weryfikacji okresu najmu i jego dobowej stawki do wysokości wskazanej w wiadomości. Dla pojazdów należących do segmentu C stawka brutto za dobę najmu wynosiła 95 zł. W przypadku otrzymania propozycji ubezpieczyciela już po rozpoczęciu przez poszkodowanego najmu pojazdu z innej wypożyczalni ubezpieczyciel oferował zamianę pojazdu zastępczego (dowód: akta postępowania likwidacyjnego – płyta CD, k. 50).

(...) S.A. współpracuje z podmiotami świadczącymi usługi w zakresie najmu pojazdów zastępczych takimi jak: 99rent sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w K., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Spółka 99rent oferuje najem pojazdów zastępczych należących do segmentu C po stawce 95 zł brutto (dowód: oświadczenia – k. 46, 47, 48).

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego decyzją z 22 marca 2018 r. pozwany przyznał odszkodowanie w wysokości 1 990,60 zł. Wysokość odszkodowania uwzględniała koszty najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1 843 zł oraz koszty parkowania pojazdu w kwocie 147,60 zł. Ubezpieczyciel dokonał weryfikacji stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego do 152 zł za okres od 24 listopada do 27 listopada 2017 r., a następnie do 95 zł za okres od 28 listopada do 11 grudnia 2017 r. Ponadto ubezpieczyciel dokonał weryfikacji kosztów poniesionych z tytułu parkowania pojazdu do wysokości 24,60 zł (dowód: decyzja k. 24-25).

Pojazd poszkodowanej po zdarzeniu z dnia 4 listopada 2017 r. z uwagi na charakter uszkodzeń nie mógł być dopuszczony do ruchu. Uzasadniony czas trwania najmu trwał łącznie 17 dni - od dnia 24 listopada 2017 r., tj. od dnia, w którym poszkodowana wynajęła pojazd zastępczy oraz oddała własny pojazd do naprawy, do dnia 11 grudnia 2017 r., tj. do dnia, w którym poszkodowana odebrała naprawiony pojazd oraz zdała pojazd zastępczy. Stawki za bezgotówkowy wynajem pojazdu segmentu C w drugiej połowie 2017 r. zawierały się w przedziale 80–290 zł netto za dobę. Średnia stawka netto za dobę wynajmu pojazdu zastępczego na rynku lokalnym dla pojazdów o takich samych lub zbliżonych parametrach do uszkodzonego pojazdu marki C. (...) wynosiła około 187 zł (dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej – k. 99-106).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, których autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości stron ani Sądu. Stan faktyczny został ustalony także na podstawie dowodu z zeznań świadka K. K.. W ocenie Sądu zeznania świadka nie budzą wątpliwości i są wiarygodne. Z uwagi na znaczny upływ czasu od uszkodzenia pojazdu świadek mógł nie pamiętać niektórych okoliczności związanych z najmem pojazdu zastępczego.

Ustalenia faktyczne w zakresie ustalenia zasadnego czasu najmu pojazdu zastępczego oraz rynkowych stawek najmu pojazdu zostały poczynione na podstawie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Sąd uznał przedstawioną opinię za rzetelną, wyczerpującą oraz sporządzoną w oparciu o wiedzę i doświadczenie biegłego. Opinia została wydana po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy w oparciu o dokumentację zawartą w aktach sprawy, z uwzględnieniem akt postępowania likwidacyjnego, po samodzielnym przeprowadzeniu przez biegłego analizy rynku lokalnego. Analiza została dokonana na podstawie zasobów baz danych archiwalnych zgromadzonych przez biegłego, oraz upublicznionych cenników. Zastosowana przez biegłego metodologia ustalania zasadnego czasu najmu pojazdu zastępczego oraz stawek najmu pojazdów zastępczych nie budzi zastrzeżeń. Opinia biegłego nie była kwestionowana także przez strony.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Pozwany, będący ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej, nie kwestionował podstaw swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 4 listopada 2017 r., wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd C. (...) o nr rejestracyjnym (...). Okoliczność ta pozostawała w toku postępowania bezsporna i na tle ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu. Spór między stronami sprowadzał się natomiast do odmiennego stanowiska w zakresie zasadności żądania przez powoda odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu, które przewyższają odszkodowanie przyznane w toku postępowania likwidacyjnego.

Wysokość odszkodowania powinna stanowić równowartość celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w związku z likwidacją szkody. Sąd orzekający w niniejszej sprawie w całości podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie III CZP 5/11, zgodnie z którym „nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych”.

Z powyższego wynika, że Sąd Najwyższy dostrzega potrzebę utrzymania ochrony interesów poszkodowanego w rozsądnych granicach. Stanowisko to zostało powielone m.in. w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 r. w sprawie III CZP 20/17, gdzie Sąd Najwyższy, kierując się wskazówkami sformułowanymi w uchwale III CZP 5/11, stwierdził, że „nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnego następstwa majątkowego w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, gdyż następstwo to może być wyeliminowane - bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów poszkodowanego - w inny, mniej uciążliwy dla dłużnika sposób. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za "celowe i ekonomicznie uzasadnione". W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków

umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie pojazdu zastępczego proponowanego przez ubezpieczyciela”.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym przez powoda, z którego wynika, że obowiązek minimalizacji szkody nie może być zrównywany z obowiązkiem poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty. W ocenie Sądu inaczej należy jednak postrzegać obowiązek minimalizacji szkody w sytuacji, gdy poszkodowanemu zostanie złożona przez ubezpieczyciela propozycja najmu pojazdu zastępczego za określoną cenę. Ponadto jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia III CZP 20/17 „w ramach ciężącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu (zniszczonemu). Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana”. Należy zauważyć, że poszkodowana - wbrew twierdzeniom podniesionym w odpowiedzi na sprzeciw - otrzymała wiadomość e-mail z propozycją najmu pojazdu zastępczego, do którego zorganizowania zobowiązał się ubezpieczyciel. Nie można uznać, że propozycja ta została złożona osobie nieuprawnionej, nie posiada cech realności, jednoznaczności, czy też ogranicza się jedynie do przesłania dokumentu informacyjnego o najmie zastępczym. Propozycja najmu pojazdu zastępczego została przesłana na adres wskazany ubezpieczycielowi. Sam fakt, że poszkodowana nie zapoznała się ze złożoną propozycją nie oznacza, że nie miała takiej możliwości, a tym samym, że pozwany nie złożył realnej propozycji najmu pojazdu zastępczego na określonych warunkach. Z akt postępowania likwidacyjnego wynika, że poszkodowana otrzymała propozycję, w której ubezpieczyciel wskazał, że oferuje możliwość organizacji najmu pojazdu zastępczego oraz pokrywa wszystkie koszty. W wiadomości wskazano aktualne stawki dla pojazdów danego segmentu oraz poinformowano, że w przypadku zainteresowania usługą poszkodowany powinien zgłosić ten fakt ubezpieczycielowi. W ocenie Sądu o braku realności tej propozycji nie może świadczyć fakt, że oferta nie zawiera informacji, na które zwracał uwagę powód, a zatem daty produkcji pojazdu, przebiegu, wyposażenia, numeru rejestracyjnego oferowanego pojazdu. Należy zwrócić uwagę, że przedstawianie przez ubezpieczyciela tak skonkretyzowanych danych w sytuacji, gdy ubezpieczyciel nie ma pewności, czy poszkodowany jest w ogóle zainteresowany najmem pojazdu zastępczego, byłoby przedwcześnie. Podnoszenie braku skonkretyzowania oferty byłoby uzasadnione dopiero w przypadku pozytywnego ustosunkowania się przez poszkodowaną do złożonej oferty i następczej bierności ubezpieczyciela. W ocenie Sądu o braku możliwości skorzystania z oferty złożonej przez ubezpieczyciela nie może świadczyć również sam fakt, że pozwana nie wykazała, w jaki kontroluje regulamin i warunki najmu pojazdów zastępczych, stan techniczny i wyposażenie pojazdów oferowanych poszkodowanym, czy też dostępność pojazdów zastępczych u partnerów.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że propozycja najmu pojazdu zastępczego złożona przez ubezpieczyciela nie była dla poszkodowanej mniej korzystna od warunków zaproponowanych przez powoda. W przypadku przyjęcia propozycji ubezpieczyciela poszkodowana również nie poniosłaby kosztów najmu, a ubezpieczyciel przejął na siebie obowiązki związane z organizacją pojazdu zastępczego. Propozycja najmu pojazdu złożona przez ubezpieczyciela zakładała również zachowanie standardu pojazdu uszkodzonego. Nie można zatem uznać, że przyjęcie oferty ubezpieczyciela wiązałoby się dla poszkodowanej z jakimikolwiek niedogodnościami, w tym z niedogodnościami finansowymi. Należy również wskazać, że przejęcie przez ubezpieczyciela obowiązków związanych z organizacją najmu jest udogodnieniem porównywalnym do tego, na który zwracała uwagę poszkodowana – tj. możliwość dokonania naprawy pojazdu oraz najmu pojazdu zastępczego w jednym miejscu. Ponadto należy zwrócić uwagę, że w toku składania zeznań poszkodowana przyznała, że rozważałaby przyjęcie oferty od ubezpieczyciela, jednak nie wiedziała, czy taka propozycja została złożona. Poszkodowana wskazała także, że nie podjęłaby decyzji o pokryciu z własnych środków kwoty 4 809 zł za najem pojazdu zastępczego.

Z ustaleń poczynionych na podstawie opinii biegłego wynika, że stawki za najem pojazdu segmentu C w drugiej połowie 2017 r. zawierały się w przedziale 80-290 zł za dobę. Średnia stawka wynosiła zaś około 187 zł. Należy zauważyć, że zarówno przyjęta przez pozwanego stawka 152 zł i 95 zł, jak i stawka 230 zł zastosowana przez powoda mieszczą się w przedziale wskazanym przez biegłego. Należy jednak podkreślić, że stawka przyjęta przez powoda przewyższała średnią stawkę ustaloną na podstawie opinii biegłego, a ponadto pojazd zastępczy, z którego korzystała poszkodowana, nie odpowiadał klasie pojazdu uszkodzonego. Poszkodowana wynajęła pojazd należący do segmentu D, natomiast uszkodzony pojazd przypisywany jest do segmentu C. Należy zwrócić uwagę, że z przedstawionego przez powoda cennika najmu pojazdów zastępczych wynika, że dysponuje on zarówno pojazdami należącymi do segmentu C, jak i D. Z załączonego cennika wynika również, że dobowy koszt najmu pojazdów należących do segmentu D wynosi 230 zł, zaś pojazdów należących do segmentu C 160 zł. Stawka najmu pojazdów segmentu C stosowana przez powoda zbliżona jest do średniej stawki najmu ustalonej na podstawie opinii biegłego. Należy podkreślić, że powód w toku postępowania nie podnosił okoliczności uzasadniających najem pojazdu zastępczego segmentu D, którego dobowy koszt najmu przewyższa o 70 zł dobowy koszt najmu pojazdu segmentu C. Z tych względów żądanie odszkodowania w wysokości przewyższającej odszkodowanie przyznane przez ubezpieczyciela za najem pojazdu zastępczego jest niezasadne.

W ocenie Sądu powód nie wykazał także, aby koszty za parkowanie uszkodzonego pojazdu ponad kwotę przyznaną przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego były celowe i ekonomicznie uzasadnione. Należy zauważyć, że powód, aby wykazać uzasadnione koszty parkowania pojazdu, przedłożył jedynie wystawioną przez siebie fakturę, a zatem dokument, którego sam jest wystawcą, a w której koszty parkowania zostały ustalone na podstawie stawek stosowanych przez powoda. Powód, pomimo nieuwzględnienia powyższych kosztów przez pozwanego, nie przedstawił dowodów, które pozwalałyby na weryfikację przyjętej przez niego stawki dobowej oraz wykazywałyby wysokość odszkodowania należnego ponad kwotę przyznaną przez pozwanego. Należy zwrócić uwagę, że powód nie przytoczył także żadnych twierdzeń, które uzasadniałyby przyjęcie wyższych kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu na jego parking od tych, które zostały już uznane przez ubezpieczyciela.

W ocenie Sądu nie można zgodzić się ze stanowiskiem powoda, wedle którego pozwany dopuścił się nadużycia prawa podmiotowego. Obowiązek współdziałania w wykonaniu zobowiązania wynika z ustawy i zakłada współpracę dłużnika oraz zobowiązanego. Ubezpieczyciel ma obowiązek pokryć celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty likwidacji szkody, zaś poszkodowany obowiązek minimalizowania szkody. Złożona przez ubezpieczyciela oferta najmu nie powinna być postrzegana jako utrudnienie w dochodzeniu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Oferta najmu ubezpieczyciela – poza klasą pojazdu zastępczego - odpowiadała warunkom, które wynikały z umowy najmu zawartej przez poszkodowaną z powodem. Należy także podkreślić, że stawki przyjęte przez ubezpieczyciela nie wynikają z jego jednostronnych ustaleń, lecz są wynikiem współpracy związanej z podmiotami profesjonalnie zajmującymi się tego rodzaju usługami. Dążenie przez ubezpieczyciela do ograniczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego poprzez nawiązanie współpracy z profesjonalnymi podmiotami, przy jednoczesnym uwzględnieniu interesów poszkodowanych, nie może być uznane za nadużycie prawa podmiotowego.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, że powód nie wykazał, że wysokość przyznanego odszkodowania w toku postępowania likwidacyjnego nie rekompensuje poniesionej szkody. Stąd Sąd oddalił powództwo zarówno w zakresie dochodzonych kosztów najmu pojazdu zastępczego, jak i kosztów parkowania pojazdu.

Na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążył powoda wydatkami pokrytymi tymczasowo ze środków Skarbu Państwa i nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 298 zł. Powyższa kwota wynika z nieuiszczonych przez powoda kosztów wynagrodzenia biegłego.

sędzia Magdalena Hemerling

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

sędzia Magdalena Hemerling